

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **M. Š.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.4.2015, č. j. MSK 29297/2015,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29.4.2015, č. j. MSK 29297/2015 **se z r u š u j e** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 24.456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.
- III. Žalobce je povinen zaplatit státu na účet Krajského soudu v Ostravě soudní poplatek ve výši 3.000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 19.8.2015 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29.4.2015, č. j. MSK 29297/2015, jímž bylo jako nepřípustné zamítnuto odvolání Ing. M. J. proti rozhodnutí Magistrátu města Opavy, odboru dopravy, ze dne 3.2.2015 ve věci přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění

pozdějších předpisů. Žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť odvolání směřující proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo podáno osobou k tomu oprávněnou, zmocněncem účastníka. Uvedl, že zmocněnec žalobce prokázal své oprávnění zastupovat žalobce doručením kopie (skenu) plné moci dne 6.1.2015. Žalovaný však vyslovil právní názor, že sken plné moci neprokazuje dostatečně existenci zmocnění. Žalobce na podporu svého právního názoru odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 171/2014, ze dne 17.10.2014 aj. Poukázal také na to, že dne 5.3.2015, tj. před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, bylo Magistrátu města Opavy doručeno vlastnoručně podepsané prohlášení žalobce o tom, že zmocnil Ing. M. J. k zastupování. Žalobce dále vyslovil názor, že v případě, že by žalovaný měl pochybnosti o existenci zmocnění, měl povinnost vyzvat žalobce k předložení plné moci doručením výzvy jeho zástupci, a to po podání odvolání, tj. v návaznosti na učinění úkonu, který byl zpochybňován. Dle žalobce není dřívější výzva k předložení originálu plné moci v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně relevantní k odstranění vady odvolání. Oporu pro tento názor shledává v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 52/2014-31, ze dne 24.7.2014.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 14.2.2017 navrhl, aby žaloba byla jako nepřipustná odmítnuta, ev. zamítnuta. Poznamenal, že napadeným rozhodnutím žalovaného bylo jako nepřipustné zamítnuto odvolání, které podal Ing. M. J., jenž byl tedy jediným účastníkem odvolacího řízení. Žalovaný dále uvedl, že žaloba je nepřipustná, protože žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, neboť nepodal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Odvolání podal pouze Ing. M. J., který účastníkem řízení nebyl a ani neprokázal své oprávnění za účastníka jednat. Žalovaný má za to, že správní řízení tvoří v obou stupních jeden celek a tedy podáním odvolání se nezahajuje nové řízení o přestupku, proto žalovaný nebyl povinen vyzývat Ing. J. k předložení originálu plné moci, když na tuto výzvu správního orgánu I. stupně nereagoval. Žalobce reagoval na vyrozumění správního orgánu I. stupně, aby doložil existenci zmocnění, až dne 3.3.2015, tedy po uplynutí 5 denní lhůty stanovené správním orgánem, proto žalovaný k tomuto sdělení nepřihlížel. Žalovaný uvádí, že žádosti žalobce o prominutí zmeškání lhůty nevyhověl, neboť žalobce existenci žádné překážky v podobě závažných důvodů netvrdil.

Krajský soud usnesením ze dne 15.3.2016 č. j. 19A 50/2015-56 žalobu odmítl jako opožděnou. Toto usnesení krajského soudu bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 99/2016-40 ze dne 26.1.2017 zrušeno se závěrem, že jelikož nelze dospět k jednoznačné jistotě, že návrh byl podán opožděně, je nutné upřednostnit přístup k právní ochraně, tedy považovat žalobu za včasnou.

Krajský soud na základě podané žaloby opětovně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále s.ř.s.), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud v dalším řízení, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, zjistil ze správních spisů žalovaného a správního orgánu I. stupně, že poté, co bylo žalobci dne 10.11.2014 doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku a

předvolání k ústnímu jednání na 7.1.2015, bylo dne 6.1.2015 správnímu orgánu I. stupně doručeno elektronické podání, jehož přílohou byla naskenovaná plná moc zmocňující Ing. M. J. včetně podpisu zmocnitele. Příloha elektronického podání, tedy i plná moc, nebyly opatřeny zaručeným elektronickým podpisem. K ústnímu jednání dne 7.1.2015 se žalobce ani jeho zmocněnec bez omluvy nedostavili. Usnesením ze dne 9.1.2015 byl pan Ing. M. J. vyzván správním orgánem I. stupně, aby ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení usnesení doplnil podání (plnou moc) ve věci předmětného přestupku o originální podpis zmocnitele pana M. Š. ve smyslu § 37 odst. 2, 4 správního řádu s tím, že kopie plné moci, která byla přiložena k elektronickému podání ze dne 6.1.2015 prostřednictvím elektronické podatelny, nemá všechny náležitosti, neboť se nejedná o originál listiny ani písemnost vzniklou cestou autorizované konverze dokumentu. Současně byl Ing. J. poučen, že v případě nedoplnění podání ve stanovené lhůtě, bude správní orgán mít za to, že zmocnitel není zastoupen zmocněncem. Uvedenou výzvu převzal Ing. J. dne 19.1.2015 osobně do vlastních rukou.

Ze spisu správního orgánu I. stupně dále vyplývá, že na výše uvedené usnesení Ing. J. nereagoval a správnímu orgánu písemnou plnou moc, tj. listinný originál s vlastnoručním podpisem zmocnitele nebo písemnost vzniklou přímo v elektronické podobě s elektronickým podpisem zmocnitele, popř. písemnost v datové podobě konvertované autorizovaným subjektem z původní listinné podoby nedoložil, proto měl správní orgán za to, že žalobce není zastoupen zmocněncem. Následně Magistrát města Opavy dne 3.2.2015 rozhodl o vině žalobce ze spáchání projednávaného přestupku. Toto rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 4.2.2015 do vlastních rukou.

Proti tomuto rozhodnutí podal elektronicky dne 12.2.2015 Ing. J. blanketní odvolání. Odvolání obsažené v příloze elektronického podání neobsahovalo podpis odvolatele (Ing. J.). Identické elektronické podání obsahující blanketní odvolání bez podpisu bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno také dne 16.2.2015. Dne 18.2.2015 vyzval správní orgán I. stupně elektronicky Ing. J. k doplnění jeho podání řádným způsobem (písemně, ústně do protokolu, elektronicky s uznávaným elektronickým podpisem, datovou zprávou) ve lhůtě 5 dnů. Téhož dne odpověděl Ing. J. elektronicky s platným elektronickým podpisem na výzvu správního orgánu, že děkuje za upozornění. Na to mu správní orgán odpověděl, že přestože je jeho předchozí podání podepsáno uznávaným elektronickým podpisem, nepovažuje jej správní orgán za podání potvrzující dříve podané odvolání, jelikož z něj tato skutečnost nevyplývá. Ing. J. ještě téhož dne zaslal správnímu orgánu podání s elektronickým podpisem, jehož přílohou bylo nepodepsané blanketní odvolání. Dne 24.2.2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno podepsané odvolání Ing. J. podané k přepravě dne 18.2.2015 v Argentině.

Zároveň bylo žalobci dne 19.2.2015 doručeno od správního orgánu I. stupně vyrozumění ze dne 18.2.2015, v němž jej informoval, že Ing. J. předložil v předmětné věci kopii plné moci k jeho zastupování, nicméně na výzvu soudu již originál listiny nedoložil. Ve vyrozumění dále správní orgán uvedl, že pokud ve lhůtě 5 dnů od doručení doloží žalobce existenci zmocnění, bude mít správní orgán za prokázané, že zmocnění existovalo. Uvedené vyrozumění převzal žalobce dne 19.2.2015 do vlastních rukou. Dne 5.3.2015 obdržel správní orgán I. stupně podání žalobce, v němž uvedl, že v předmětné věci zmocnil Ing. M. J. k zastupování. Žalobce v podání požádal o prominutí zmeškání lhůty k podání vyjádření, resp. o prodloužení

lhůty dle § 39 odst. 2 správního řádu, neboť výzva byla pro něj nesrozumitelná, jelikož po něm správní orgán požadoval úkon, který dle Nejvyššího správního soudu vyžadovat nemůže. Z tohoto důvodu měl za to, že na výzvu nemá povinnost reflektovat. Tento názor zastává nadále, avšak v součinnosti se správním orgánem učinil prohlášení k odstranění pochyb a zároveň se z právní opatrnosti proti usnesení odvolává.

Žalovaný rozhodl dne 29.4.2015, č. j. MSK 29297/2015, o odvolání Ing. M. J. tak, že se odvolání jako nepřípustné zamítá podle § 92 odst. 1 správního řádu, neboť jej podala osoba k tomu neoprávněná.

U jednání soudu dne 16.2.2016, zástupce žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a odkázal na námitky uvedené v žalobě. Žalovaný uvedl totožné argumenty jako ve svém vyjádření a navrhl žalobu odmítnout.

Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce potvrdil svým podáním doručeným správnímu orgánu dne 5.3.2015 udělení zmocnění Ing. M. J. k zastupování v předmětné věci. Od tohoto okamžiku nemohl mít správní orgán pochyby o zastoupení žalobce Ing. J. Přestože žalobce nedodržel 5 denní lhůtu stanovenou mu správním orgánem I. stupně ve vyznění (a která byla svou povahou lhůtou dle § 37 odst. 3 správního řádu), měl správní orgán k tomuto podání přihlížet. Krajský soud dospěl k závěru, že jelikož se nejednalo o lhůtu stanovenou zákonem, nýbrž správním orgánem ve vyznění, nemůže být její nedodržení přičítáno žalobci k tíži, a to za situace, kdy žalovaný o nepřípustnosti odvolání rozhodl až více než měsíc poté, co byla existence zmocnění žalobcem jednoznačně potvrzena. Za tohoto stavu nebyl postup žalovaného, který dne 29.4.2015 zamítl odvolání Ing. J. jako nepřípustné dle § 92 odst. 1 správního řádu se závěrem, že bylo podáno osobou k němu neoprávněnou, správný.

Soud proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1, 4 ve spojení s ust. § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a procesně úspěšnému žalobci přiznal náhradu nákladů řízení v plné výši, a to částkou 24.456 Kč. Žalovanému soud uložil povinnost zaplatit žalobci náklady řízení k rukám jeho zástupce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění, aplikovaného na základě § 64 s.ř.s., a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady řízení sestávají z odměny za 4 úkony právní služby – příprava a převzetí věci, sepsání žaloby, účast na ústním jednání dne 16.2.2016 a sepsání kasační stížnosti - po 3.100 Kč, tj. 12.400 Kč [dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. a), d), g), vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], 4 režijní paušály po 300 Kč, tj. 1.200 Kč, k uvedeným úkonům právní služby dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, a 21 % DPH ve výši 2.856 Kč, neboť zástupce je plátcem této daně. Odměny a náhrady činí celkem 13.600 Kč. K nákladům řízení náleží i soudní poplatky 3.000 Kč za žalobu a 5.000 Kč za kasační stížnost. Náklady řízení tak činí celkem 24.456 Kč.

Náhrada jízdného k jednání dne 16.2.2016 v celkové výši 4.821,60 Kč za použití motorového vozidla nebyla v rámci nákladů řízení přiznána, neboť z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. má účastník řízení právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které vynaložil důvodně. V dané věci nebylo možno pominout tu skutečnost, že žalobce, který bydlí v obvodu Krajského soudu v Ostravě, si zvolil advokáta z Prahy, a to přesto, že v obvodu procesního soudu jsou advokáti, kteří vykonávají praxi i v oblasti správního práva. Současně nešlo ani o věc mimořádně náročnou či komplikovanou, což by mohlo zvláštní volbu advokáta ze značně vzdáleného místa od procesního soudu, stavět do jiného světla. Náklady jízdného zástupce žalobce z Prahy do Ostravy a zpět nebyly potřebnými k bránění práv žalobce ve smyslu jejich důvodnosti (účelnosti). Žalobce by měl tedy náklady na jízdné nést ze svého. Krajský soud v tomto směru odkazuje na nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. II. ÚS 736/12.

O povinnosti žalobce uhradit státu na účet Krajského soudu v Ostravě soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč soud rozhodl dle § 4 odst. 1 písm. a) a § 4 odst. 1 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Na tomto místě soud poznamenává, že s podáním žaloby si žalobce svou poplatkovou povinnost splnil, ovšem soudní poplatek v souvislosti s vydáním předchozího rozhodnutí Krajským soudem v Ostravě ze dne 15.3.2016 č. j. 19A 50/2015-56, byl žalobci vrácen. Poplatková povinnost žalobce za žalobu ovšem nezanikla.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů od dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních k Nejvyššímu správnímu soudu se sídlem Brno, Moravské náměstí 6 a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 31.3.2017

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně